

בבא קמא עב

עניין: דלא אכלי בשרא דתורא

צדקת הצדיק

[רטז] בכל יום יש חדושי תורה, שהש"י מחדש בכל יום מעשה בראשית, ומעשה בראשית הוא על ידי התורה כמו שאיתא בריש בראשית רבה, ומסתמא גם החדוש הוא על ידי חדושי תורה. ולכך אחר ברכת יוצר המאורות, שהוא ההכרה בחדוש מעשה בראשית בכל יום, תקנו ברכה שניה שהוא כמו ברכת התורה כמו שאמרו בברכות (יא:), שמבקש לידע החדושי תורה שהוא על ידי חדושי מעשה בראשית. [וכמו ששמעתי כי השבוע גם כן. ותקנו על זה שלש סעודות, כי המאכל קיום החיים, ועל ידי האכילות כרצון הש"י הם נכנסים בלב, מאחר שהש"י יסד המאכל לקיום חיי האדם בודאי יש בו כח חיות המחיה לו. וגם במאכל דחול יש שייכות, כדרך שאמרו בבבא קמא (עא:), האי דלא אמרי לך מאורתא (את ההלכה האמתית) משום דלא אכלי בשרא דתורא. ואמרו (במכילתא ר"פ בשלח) לא ניתנה תורה אלא לאוכלי מן, פירוש שהוא לחם שמלאכי השרת אוכלין, ויש בו חיות רוחני עצום מאד, ועל ידו זוכה לדברי תורה הרבה. ומסתמא כל תלמידי חכמים העוסקים בתורה שניתנה תורה להם הם אוכלי מן, כמו שאיתא (באבות פ"ג) כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ, ופרנסתו היא דוגמת מן. ויש בו ודאי אותו קדושה להכניס בלב חיות מאמיתות הש"י, שעל ידי זה משיג דברי תורה מאמיתות חכמתו יתברך. [וממה

פרי צדיק ראה אות ה'

מאכל בשר הכל בלשון נפש. והייט שהנפש מתאווה לאכילת בשר שהנפש מרגיש שנלך לו אכילת בשר להשגת דים. וע"ד שמינו ברי"ג (ביק פ"ב.) דלא אכלי בשרא דתורא ופירש"י לא דקדקתי טעמו של דבר וחוס' פירשו כפשוטו שלא אכל בשר ששרוי בתענית ה'. והכל אחד שר' נחמן י"ע שהבשר נלך לו לעסק המורה וכעין שאמר ר"ג לעין ס"ן (פירובין ס"ד.) כל כמה דלא שפיעא רביעיתא דתמרה לא יללי דתמרי. וזה שפירש"י לא דקדקתי טעמו של דבר שכיון שלא אכל בשר לא יכול לדקדק טעמו של דבר והי' אללו אכילת הבשר ושתיית יין דים. ונסה

עת האוכל אות א'

ולכך מברך אקב"ו. ומים אחרונים חובה שהקב"ה מקדשו כחוב שא"ל להפטר. ושמן הרוחו לחכמה שהיא הידיעה והכרה הברורה שאני אלהיכם. זה בא אחר האכילה ההגונה כראוי לשם ה' כדי להחיות נפשו אז מוספת לו חכמה ודעת ה' אח"כ. משא"כ אכילה גסה כבהמה מטמטמת הלב והמוח. וכד"ש (ב"ק ע"ב א) האי דלא אמרי לך כו' דלא אכלי בשרא דתורא:

ליקוטי מוהר"ן יז, ג

שהאכילה בכשרות כראוי. אזי נכנסים הקליפות היינו הכסילות. כי אינו נותן להם כח וחיות כ"א כדי חיונו בלמנוס. שזה מזכרה ליתן להם כידוע. אבל אינו נותן להם שום כח וחיות יותר מכדי חיותם. וע"כ ע"י אכילה בכשרות. נכנס הכסילות. ונתרומם השכל. כמו שמינו בגמרא (ב"ק ע"ב ע"א) צבעיה דבעא רבא מרז נחמן וכו' לפרא א"ל וכו'. והאי דלא אמרי לך באורתא דלא אכלי בשרא דתורא וכו'. נמלא שטיי שלא אכל לא היתה דעתו ללול. כי ע"י האכילה נכנס הכסילות ונתגדל השכל. אבל כשאוכל כולל וקוצא. שזה צחי פגם המזבח. אזי יונקים הקליפות דהיינו הכסילות יותר מהכראוי. ואזי מתגבר הכסילות על השכל. אבל ע"י אכילה כראוי נכנסין

תניא אגרת הקודש פ"כ

תכלית בריאת האדם) כמ"ש במ"א. ומזה יובן היטב בענין סדר מדרגות דצח"ט שהן בחי' עפר מים אש רוח שאף שהחי הוא למעלה מהצומח והמדבר למעלה מהחי אעפ"כ החי גיוון וחי מהצומח והמדבר מקבל חיותו משניהם וגם חכמה ודעת שאין התינוק יודע לקרות אבא ואימא עד שיטעום טעם דגן כו' ועדיין לא אכילנא בישרא דתורא כו' כי הוא בחי' אור חורר ממטה למעלה מתחתית העשיה שמתגלית